

**HET COLLEGE VAN BEROEP VAN DE NVO NEDERLANDSE VERENIGING VAN
PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN**

Uitspraak inzake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO van 15 juni 2014, verzonden op 9 juli 2014 (CvT 13-06).

Klager in de behandeling in eerste aanleg gaat in beroep tegen deze uitspraak.

De heer A. en mevrouw B. te X, bij monde van de heer A., hierna te noemen: appellant

versus

Mw. C te Y, hierna te noemen: verweerster
Vertegenwoordigd en bijgestaan door mevrouw mr. D. van de Raad voor de
Kinderbescherming

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO.

De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden in de volgende samenstelling:

Dhr. drs M. Faas, plaatsvervangend voorzitter

De leden:

Mw. drs. M. Salverda

Mw. drs. J.P.M Wichers- Bots

Mw. drs. H.S.T. Blankestijn

Mw. drs. G. Zipper-Stapper

Mw. drs. G.M.T. ten Velde

Verloop van de procedure tot nu toe

Het College van Toezicht (hierna CvT) ontving op 8 november 2013 een klachtschrift van appellant. Het CvT heeft hiervan op 15 juni 2014 uitspraak gedaan. Het CvT oordeelde alle klachtonderdelen ongegrond.

Appellant is van deze beslissing in hoger beroep gekomen met een beroepschrift met 7 bijlagen, ontvangen op 22 juli 2014, met een aanvullend schrijven met 5 bijlagen ontvangen op 30 juli 2014. Appellant en zijn partner worden in deze zaak bijgestaan door mevrouw E. van stichting KOG.

Verweerster heeft op verzoek uitstel gekregen van het voeren van verweer. Op 2 oktober 2014 is een reactie op het beroepschrift binnengekomen met 7 bijlagen. Verweerster wordt in deze zaak bijgestaan en vertegenwoordigd door mevrouw mr. D., juriste bij de Raad voor de Kinderbescherming.

Op 26 november 2014 is een hoorzitting gehouden, waarop beide partijen aanwezig waren. Aan het einde van deze zitting heeft appellant een pleitnotitie overhandigd, waar door verweerster nog schriftelijk op is gereageerd.

Ontvankelijkheid van het beroepsschrift.

Het beroepschrift is binnengekomen binnen de daarvoor gestelde termijn na de dag van verzending van de uitspraak van het College van Toezicht. Het bevat de noodzakelijke gegevens en de gronden van het beroep. Het beroepschrift is ontvankelijk verklaard.

1. De gronden van het beroep.

Hieronder worden de gronden van het beroep puntsgewijs samengevat weergegeven

1.1

Met betrekking tot het over het hoofd zien van de contradictie betreffende de psychische gesteldheid van zijn partner geeft appellant aan dat hij van mening is dat in de informatie van de behandelend psychiater in de raadsrapportage te lezen is dat de depressie verminderd is,

maar ook dat de kenmerken van depressie niet langer aanwezig zijn. Zijn conclusie is dat dit een contradictie is en er geen depressie meer was.

In zijn aanvulling op het beroepsschrift komt appellant terug op de term 'contradictie'. Hij vraagt zich af waarom deze tegenstelling niet is opgemerkt. Hij geeft aan dat naar zijn mening juist de uitleg wordt gekozen die het raadsadvies het meest ondersteunt en het minst pleit in het voordeel van de ouders. Hij zou graag de motivering van deze keuze willen weten. Volgens hem klopt het niet dat gesteld wordt dat geen sprake is van een contradictie.

1.2

Over de conclusie van het CvT dat verweerster zich toetsbaar heeft opgesteld geeft appellant aan dat haar naam niet bekend was bij de NVO. Hij verwacht dat de naam van een gedragsdeskundige zodanig wordt bekend gemaakt in het rapport dat zij in de registers is terug te vinden. Het argument van verweerster in eerste aanleg dat zij zich hier niet van bewust was vind hij niet afdoende. Gezien opleidingsniveau en ervaring verwacht hij een meer plausibele verklaring.

1.3

Naar aanleiding van de overwegingen van het College van Toezicht (hierna CvT) bij de behandeling van de klacht in eerste aanleg stelt hij dat het CvT ervan uit is gegaan dat op het handelen van verweerster artikel 5 van de Beroepscode van toepassing is. Appellant trekt uit de overwegingen van het CvT de conclusie dat hij dus cliënt was en dat om die reden verweerster een professionele relatie met hem had moeten aangaan.

Appellant betoogt daarnaast dat de hulpvraag zoals bedoeld in dit artikel komt van de Raad voor de Kinderbescherming (hierna RvdK), waarmee deze dus extern opdrachtgever wordt zoals genoemd in art 4.8. Daardoor wordt volgens hem artikel 15 van kracht. Hij stelt dat hij cliënt is en dat een professionele relatie met hem aangegaan had moeten worden. Hij onderschrijft dit met een brief van Ouders online, mede ondertekend door het NVO, die onder andere zegt dat het "niet te tolereren is dat gedragsdeskundigen advies mogen uitbrengen over ouders en kinderen zonder deze zelf gezien te hebben". In de aanvulling van 30 juli op zijn beroepsschrift geeft appelland een voorbeeld in dit opzicht waar hij stelt dat verweerster zonder kinderen of ouders gezien te hebben tot de conclusie kan komen dat de ouders niet tegemoet konden komen aan de behoeften die de jongste dochter heeft in de betreffende levensfase. Hij stelt dat appellante daarbij de argumenten van vader gebruikt voor haar eigen argumentatie dat het geenszins de bedoeling was de kinderen langdurig uit huis te plaatsen.

1.4

Appellant verzoekt aan verweerster om hem de vragen die ze gesteld heeft aan de raadsonderzoekers te geven, om te controleren op de betrouwbaarheid van de geleverde gegevens.

Hij wil ook de gegevens inzien die ondersteunen dat de raadsonderzoekers daadwerkelijk op een voldoende niveau functioneerden alsmede gegevens over de bijscholingscursussen met bijbehorende resultaten van de raadsonderzoekers, een jaar voorafgaande aan het onderzoek.

Hij doet dit verzoek in het kader van artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (recht op een eerlijk proces).

1.5

Appellant vraagt zich af of verweerster de rapportage nog steeds als zorgvuldig ziet, ook nadat enkele klachten daarover door hem ingediend bij de RvdK gegrond zijn verklaard. Wat appelland het meeste mist in de rapportage is een zorgvuldige afweging door de gedragsdeskundige van de schade welke aangericht wordt door een scheiding van een kind van zijn of haar ouders versus de acute bedreiging voor de minderjarige indien deze bij zijn of haar ouders blijft.

1.6

Appellant verzoekt de uitspraak van het CvT te vernietigen.

Hij verzoekt ook om niet de orthopedagoge te veroordelen.

Hij verzoekt het NVO zich te beraden over hun positionering richting de RvdK en hun in protocollen omschreven werkwijze. Hij verzoekt daarbij het college zich uit te spreken en hier stelling in te nemen.

Hij verzoekt tevens aan het college om in de gedragscode op te nemen dat de gedragskundige zelf verantwoordelijk is voor het kenbaar maken van zijn of haar persoonsgegevens aan betrokkenen op zo'n wijze dat deze deskundige is te vinden in de registers.

Hij verzoekt het college om consultering of advisering over ouders en/of minderjarigen indien hiermee de rechten genoemd in het IVRK, UVRM of EVRM mbt de ouders of kinderen over wie het consult gaat te verbieden als er geen persoonlijk contact met deze ouders of kinderen heeft plaatsgevonden.

2. Het verweer

Hieronder wordt puntsgewijs de reactie van verweerster op bovenstaande beroepsgronden samengevat weergegeven.

2.1

Ten aanzien van de door appellant geconstateerde contradictie en zijn vraag waarom de informatie is uitgelegd op een voor appellant nadelige wijze merkt verweerster op dat er in haar ogen geen sprake van contradictie is. Zij last het verweer op dit punt in eerste aanleg in, samengevat als volgt: de depressie was duidelijk verminderd, wat wil zeggen dat de depressie nog wel aanwezig was. De partner van appellant slikte echter nog antidepressiva, die tot doel hebben om de symptomen van depressie te verminderen of weg te nemen, en blijkaar goed werkten. Verweerster geeft aan dat de weergave in het rapport van de informatie van de behandelend psychiater genuanceerder is dan appellant weergeeft. Volgens verweerster kan uit de informatie van de behandelend psychiater wel degelijk geconcludeerd worden dat de partner van appellant depressieve klachten had.

2.2

Ten aanzien van het verwijt van appellant over haar toetsbaarheid last verweerster in het verweer hetgeen zij in eerste aanleg hierover heeft gezegd. Zij is van mening dat haar niet kan worden verweten dat haar gegevens lange tijd niet of niet volledig bekend zijn geworden bij klagers. Op basis van haar persoonsgegevens in de raadsrapportage had appellant haar persoonlijk bij de RvdK kunnen benaderen voor informatie.

Verweerster heeft er blijk van geven zich wel degelijk toetsbaar op te stellen door ter zitting te verschijnen bij de klachtbehandeling in eerste aanleg.

2.3

Ten aanzien van de mening van appellant dat er sprake was van een professionele werkrelatie met ouders en kinderen en verweerster onzorgvuldig heeft gehandeld door te adviseren zonder zelf de kinderen en de ouders te hebben gezien geeft verweerster aan dat klagers voldoende zijn geïnformeerd over de werkwijze van de RvdK gedurende het onderzoek. Dit door middel van folders en mondelinge en schriftelijke informatie van de raadsonderzoekers. Verweerster heeft de indruk dat klagers geheel andere verwachtingen hebben gehad van het raadsonderzoek. In het onderhavige onderzoek is ook geen reden geweest om af te wijken van de reguliere werkwijze.

In de werkwijze van de RvdK is het niet noodzakelijk voor de gedragsdeskundige om een werkrelatie aan te gaan waarin deze de cliënten op wie het onderzoek is gericht werkelijk ziet.

De gedragsdeskundige is als lid van het multidisciplinair onderzoeksteam betrokken bij de besluitvorming.

Verweerster betwist dat de RvdK als extern opdrachtgever fungeert middels een hulpvraag aan de gedragskundige.

2.4

Ten aanzien van het verzoek om informatie ten aanzien van de vragen die verweerster destijds aan de raadsonderzoekers heeft gesteld en het verzochte bewijs dat de raadsonderzoekers middels opleiding aan de vereiste professionele standaard voldeden stelt verweerster het volgende:

Tijdens het Multidisciplinair overleg (MDO) ondervragen de deelnemers elkaar kritisch ten aanzien van de interpretatie van de informatie die is verzameld door de raadsonderzoekers. Gezien het feit dat het betreffende onderzoek inmiddels meer dan twee jaar geleden is gedaan, is het voor verweerster niet mogelijk exact de door haar gestelde vragen te verstrekken. In zijn algemeenheid worden er vragen gesteld ten aanzien van de noodzaak van een maatregel en de duur hiervan. Daarnaast worden alternatieven besproken, bijvoorbeeld door het inzetten van andere hulpverlening.

Appellant wil ook gegevens over de professionele bekwaamheid van de raadsonderzoekers, in de vorm van een lijst met gevolgde opleidingen en de resultaten hiervan. Verweerster stelt dat appellant blijkbaar twijfelt aan de deskundigheid van de destijds betrokken raadsonderzoekers. In deze tuchtrechtelijke procedure kan echter alleen het beroepsmatig handelen van verweerster ter discussie staan. Verweerster kan niet voldoen aan dit verzoek. Verweerster stelt dat appellant niet ontvankelijk is in zijn informatieverzoek. Voor zover het college echter besluit dat appellant wel ontvankelijk is, verzoekt verweerster het eerder aangevoerde in eerste aanleg in het verweer ingelast te beschouwen over de ervaring, scholing, deskundigheidsbevordering, intervisie en functioneringsgesprekken ten aanzien van de raadsonderzoekers.

2.5

Appellant vraagt zich af of verweerster de rapportage nog steeds als zorgvuldig ziet, na gegrondverklaring van enkele klachten door appellant over deze rapportage.

Verweerster geeft aan dat zij geen zicht heeft op de gegrond verklaarde klachtonderdelen omdat zij ten tijde van de klachtbehandeling al niet meer werkzaam was bij de RvdK.

Verweerster neemt het feit dat de RvdK middels een uitspraak van de rechtbank bepaalde gegevens heeft moeten verwijderen uit hun dossier voor kennisgeving aan. Deze feiten stonden tijdens het raadsonderzoek al ter discussie en zijn toentertijd om die reden ook niet in de rapportage opgenomen.

2.6

Ten aanzien van de verzoeken van appellant aan het College van Beroep, stelt verweerster ervan uit te gaan dat het College zal bezien of haar, binnen het tuchtrechtelijke kader, iets verweten kan worden ten aanzien van haar beroepsmatig handelen in het raadsonderzoek waar de raadsrapportage van 14 november 2012 betrekking op heeft.

Verweerster meent dat de eis dat de gedragsdeskundige alleen maar professionele bevindingen mag uiten wanneer hij de personen waar het over gaat zelf heeft gezien, door de beroepscode niet wordt gesteld. In onderhavige procedure staat alleen het handelen van verweerster ter discussie. De verzoeken van appellant die dit kader te buiten gaan zijn volgens verweerster niet ontvankelijk.

Voor zover het college echter van oordeel is dat appellant wel ontvankelijk is in deze verzoeken, stelt verweerster dat ten aanzien van de randvoorwaarden voor het onderzoek, de taken en bevoegdheden van de RvdK in de wet staan beschreven in onder andere artikel 1: 238 van het Burgerlijk wetboek. Daarnaast is vanuit het verantwoordelijke ministerie vastgesteld aan welke voorwaarden en kwaliteitseisen een raadsonderzoek dient te voldoen. Over het algemeen beleid van de RvdK kan in onderhavige tuchtrechtelijke procedure niet worden geklaagd nu dit niet sec het beroepsmatig handelen van verweerster betreft.

Verweerster merkt daarnaast nog op dat in 2013 taken van de gedragsdeskundigen bij de RvdK tegen het licht gehouden zijn van de beroepscode van de NVO, in bijzijn van een jurist

van het NVO. De gehanteerde werkwijze van de raad is hierbij niet ter discussie komen te staan.

Ten slotte verzoekt verweerster het college om appelland ten aanzien van zijn beroep en verzoeken niet ontvankelijk te verklaren althans deze ongegrond te verklaren.

3. Beoordeling van het beroep

3.1

Ten aanzien van de door appelland opgemerkte contradictie en het verwijt dat verweerster toegestaan heeft dat dit in de rapportage werd overgenomen oordeelt het College dat dit klachtonderdeel artikel 7 van de Beroepscode betreft: de vraag of verweerster zorgvuldig heeft gehandeld ten opzichte van appelland. Het College overweegt dat in de rapportage de informatie van de behandelend psychiater is overgenomen. Deze heeft de in de rapportage op te nemen informatie geverifieerd en er zijn goedkeuring aangegeven. Daarenboven was er gezien de woordkeus en omschrijving in deze informatie geen reden voor verweerster om tot de conclusie te komen dat er een contradictie bestond. De zinsnede dat moeder nu niet meer aan de criteria voor een depressie voldoet, wordt vergezeld door een toelichting door de behandelend psychiater over de blijvende noodzaak voor medicatie en deelname aan een therapiegroep. Deze toelichting geeft geen reden om hier de conclusie uit te trekken dat mevrouw B. al geheel genezen zou zijn van haar depressie. Het College kan appelland dan ook niet volgen in zijn stelling dat deze informatie een contradictie bevat en dat verweerster dit dan dus niet in de rapportage op had mogen nemen. Het College acht dit klachtonderdeel ongegrond.

3.2

Ten aanzien van het verwijt over de toetsbaarheid van verweerster, overweegt het College dat het niet aan verweerster te wijten is dat appelland moeite heeft moeten doen om er achter te komen van welke beroepsvereniging zij lid was teneinde een klacht neer te kunnen leggen. Had appelland direct contact kunnen leggen met verweerster, dan had hij meteen de juiste informatie gehad. De vraag om informatie over de personalia van verweerster is echter afgehandeld door een ander dan verweerster. Er is een onvolledige naam verstrekt. Op de hoorzitting kwam naar voren dat de RvdK naar aanleiding van dit gebeuren er voortaan voor zorgt dat gedragsdeskundigen in rapportages vermeld staan met dezelfde naam als ze in registers staan ingeschreven, dus met vermelding van meisjesnaam als dit aan de orde is. Het handelen op het bureau van de NVO heeft hier ook een rol gespeeld. Er had daar naar aanleiding van de eerste brief van appelland meer onderzoek gedaan kunnen worden, nu haar naam daar wel deels bekend geweest moest zijn. Verweerster kan derhalve niet verweten worden dat zij zich niet toetsbaar heeft opgesteld. Het College van Beroep acht dit klachtonderdeel ongegrond.

3.3

Appelland stelt dat verweerster een professionele relatie met hem en /of zijn partner en kinderen had aan moeten gaan, wat zij niet heeft gedaan.

Tijdens de zitting citeert hij als ondersteuning voor deze rederatie uit een folder van de raad, getiteld 'Als opvoeden een probleem is': "*De raadsonderzoeker wordt tijdens zijn onderzoek ondersteund door een gedragsdeskundige en als dat nodig is door een juridisch deskundige. De gedragsdeskundige kijkt hoe u en uw kind met elkaar omgaan*". Met name die laatste zin heeft bij appelland tot de veronderstelling geleid dat er volgens de opvatting van de RvdK voor een goed onderzoek sprake moet zijn van contact tussen de cliënt en de gedragsdeskundige, het aangaan van een professionele relatie dus.

Ook haalt appelland een open brief aan van Ouders Online van 1 september 2014, mede ondertekend door de NVO. Hierin wordt onder andere gesteld dat de gedragsdeskundige in een MDO bij de Raad voor de Kinderbescherming het kind zelf zou moeten zien, wat in de praktijk niet gebeurt, en dat dit in strijd zou zijn met de diverse beroepscodes.

Het College van Beroep overweegt dat bij aanvang van het onderzoek en ook nog gedurende het onderzoek uitleg is gegeven over de werkwijze van de RvdK tijdens het onderzoek en is voldoende duidelijk gemaakt aan appellant wat de rol van de gedragsdeskundige in het MDO is. Het Kwaliteitskader van de RvK maakt voldoende duidelijk wat de rol van de gedragsdeskundige in het onderzoek is. De folder zou in woordkeus zorgvuldiger kunnen zijn, maar is een vertaling van het kwaliteitskader en schept geen nieuw onderzoeksprotocol.

Verweerster heeft in deze zaak een adviserende en consulterende rol gehad binnen het MDO. Zij heeft gehandeld volgens de normen van het destijds geldende kwaliteitskader voor de Raad (Kwaliteitskader 2009).

Haar handelen valt onder de definitie van beroepsmatig handelen zoals omschreven in artikel 4.1 van de Beroepscode (BC). De bepalingen uit de BC zijn op haar handelen van toepassing.

Verweerster is mede verantwoordelijk voor de rapportage naar aanleiding van het onderzoek. Zij zal zich er in haar rol binnen het MDO dus van moeten vergewissen dat het onderzoek zorgvuldig en binnen de regels van het kwaliteitskader is verlopen, dat de rapportage ook volgens die regels tot stand is gekomen en dat de bevindingen uit het onderzoek een voldoende grondslag zijn voor de conclusies in de rapportage en het advies aan de rechter.

Voor beroepsmatig handelen is het doen van onderzoek of persoonlijk contact met cliënten echter geen voorwaarde.

Het kwaliteitskader van de RvdK is niet strijdig met de Beroepscode van de NVO.

Het College van Beroep kan de stelling van appellant dat zij een professionele relatie met hem had moeten aangaan niet volgen en acht dit klachtonderdeel ongegrond.

Aanvullend overweegt het College van Beroep dat de Beroepscode ruimte voor deze interpretatie laat, zodat er naar het oordeel van het College geen strijd is met het kwaliteitskader en de onderzoeksprotocollen van de RvK. Wanneer de NVO op het standpunt zou staan dat deze ruimte in de interpretatie van de Beroepscode niet zou mogen bestaan, dan is een aanpassing van de Beroepscode door de vereniging op dit punt nodig.

3.4

Het College vat beroepsgrond 1.4 op als een verwijt aan verweerster dat zij onvoldoende dossier heeft gehouden van de betreffende casus. Artikel 10 van de Beroepscode vereist van de pedagoog dat zij van haar beroepsmatig handelen dossier houdt, om haar handelen te kunnen verantwoorden.

Naar aanleiding van het verweer en ter zitting is gebleken dat verweerster niet kan terughalen wat precies is voorgevallen in de vijf á zes MDO's die gedurende het onderzoek hebben plaatsgevonden. Zij kan slechts in algemene termen benoemen wat zij destijds aan de onderzoekers gevraagd zou hebben. Er wordt wel een besluit gedocumenteerd naar aanleiding van ieder MDO, maar verder worden er geen gegevens over het betreffende MDO bewaard.

Het College overweegt dat, om haar rol en handelen in dit MDO te kunnen verantwoorden, deze wijze van dossiervorming door verweerster niet toereikend is.

Voor appellante is deze constatering niet meer van belang, aangezien zij niet langer werkzaam is als pedagoog. Het College overweegt wel dat dit een aandachtspunt is voor het handelen van gedragsdeskundigen binnen de Raad voor de Kinderbescherming, in het geval de door verweerster beschreven handelwijze een bestendige is.

In zoverre acht het College dit klachtonderdeel gegrond.

Ten aanzien van de twijfels die appellant heeft over het professioneel handelen van de raadsonderzoekers overweegt het College dat in deze tuchtzaak het beroepsmatig handelen van verweerster wordt beoordeeld en niet dat van de raadsonderzoekers.

In dit klachtonderdeel is appellant niet ontvankelijk.

3.5

Uit de rapportage is het College niet gebleken dat de onderzoekers tekort zijn geschoten in de gebruikte onderzoeksmethoden of dat de rapportage op ondeugdelijke wijze tot stand gekomen is. De klachten van appelland die door de klachtencommissie van de RvdK gegrond zijn verklaard betreffen niet de juistheid van inhoudelijke informatie. Het betrof het zorgvuldig schetsen van de context waarin het onderzoek plaatsvond, zoals de manier waarop medewerking van vader werd verkregen, omstandigheden waarin een gesprek plaatsvond en het schetsen van de situatie waarin appelland bepaalde opmerkingen deed.

Dit leidt niet tot de conclusie dat de rapportage daarmee onzorgvuldig is.

Het College constateert dat de deelnemers van het MDO waaronder verweerster op grond van de informatie uit het onderzoek in redelijkheid tot de conclusies en het advies hebben kunnen komen.

Dit klachtonderdeel beoordeelt het College als ongegrond.

3.6

Appelland verklaart tijdens de hoorzitting dat de voornaamste reden voor het beroepschrift is om, wanneer volgens de interpretatie van de BC de gedragsdeskundige kan handelen zonder de cliënt te zien, hier een verandering in te bewerkstelligen.

Het College verklaart appelland niet ontvankelijk in zijn verzoek onder 1.6. Dit verzoek betreft niet het beroepsmatig handelen van verweerster.

Het College bepaalt niet de inhoud van de beroepscode, maar toetst slechts het handelen van de individuele pedagoog aan deze code. Het College kan wel overwegingen ten overvloede doen. Deze kunnen kwesties of vraagstellingen bevatten die niet direct betrekking hebben op het handelen van de betreffende pedagoog, of die verder reiken dan de beoordeling in het individuele geval. Het College kan deze zaken zo onder de aandacht brengen van beroepsbeoefenaren, de organisaties waar zij werken, of de NVO.

In dit kader verwijst het College dan ook naar de overwegingen bij klachtonderdeel 3.3. en 3.4.

Uitspraak

Het College komt na bovenstaande overwegingen tot de volgende uitspraak:

Klachtonderdeel 1.1, 1.2 en 1.3 zijn ongegrond

Klachtonderdeel 1.4 is deels gegrond en deels niet-ontvankelijk.

Klachtonderdeel 1.5 is ongegrond

Klachtonderdeel 1.6 is niet-ontvankelijk

Het College waardeert de toegankelijke en toetsbare opstelling van verweerster gedurende de afhandeling van dit beroep. Ook waardeert het College de constructieve houding van partijen gedurende de zitting.

Ten aanzien van het gegronde klachtonderdeel acht het College dit mede in het licht van de coöperatieve houding van verweerster en de reden waarom appelland deze beroepszaak voerde, onvoldoende om een maatregel op te leggen.

Uitspraak aldus gedaan op 24 december 2014 in de genoemde samenstelling.

dhr.drs. M. Faas, voorzitter

Mw.mr.drs. J. Pfeiffer, ambtelijk secretaris